

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/26/2021
Identifikačné číslo spisu: 1514224239
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1514224239.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AQUASECO, s.r.o., so sídlom Bernolákovská 18/A, 900 28 Ivanka pri Dunaji, IČO: 17 335 264, zast. JUDr. Marián Kollár, advokát, Mnoheľova 22, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Ing. I. E., J., zast. Advokátska kancelária BĀNOS s.r.o., Hlavná 979/23, 924 01 Galanta, IČO: 47 551 372, v konaní o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2018, sp. zn. 2Cob/20/2017-399, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 25. apríla 2016, č. k. 23Cb/267/2014-309, vylúčil žalovaného ako spoločníka z obchodnej spoločnosti AQUASECO s.r.o., Bernolákovská 18/A, Ivanka pri Dunaji, IČO: 17 335 264 (žalobca) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 99,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 650,- eur.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa návrhom zo dňa 20. októbra 2014 domáhal vylúčenia žalovaného ako spoločníka zo spoločnosti žalobcu.

V návrhu žalobca uviedol, že žalovaný sa stal spoločníkom tejto spoločnosti dňa 15. októbra 2004. Vo období od októbra 2004 až do 8. novembra 2013 vykonával funkciu konateľa. Dňa 8. novembra 2013 ho valné zhromaždenie zbavilo funkcie štatutárneho zástupcu. V roku 2012 spoločnosť žalobcu zistila, že žalovaný už v roku 2009 realizoval za spoločnosť odbery vzoriek vody z verejných vodovodov a vykonal kontroly pre fyzické osoby, obchodné spoločnosti a obce. Žalobca postupne od obchodných partnerov zistil, že žalovaný realizoval tieto práce v období od roku 2009 až do roku 2013, pričom vlastnoručne vyhotovoval faktúry za žalobcu, podpisoval ich za konateľku Danielu Jančulovú s tým, že nevymedzil vo faktúrach účet spoločnosti žalobcu, ale svoj vlastný účet číslo 0181750440/0900. Všetky faktúry takto

vyhotovené žalovaným, nikdy nepredložil

na zúčtovanie v spoločnosti žalobcu. Písomným podaním zo dňa 22. júna 2012.

(V uvedenom prípise žalobca žalovaného v zmysle vyššie uvedeného vyzýva na odstránenie závadného stavu v súvislosti so žalovaným vystavenými faktúrami: faktúra č. 9659

zo dňa 12.10.2009 na sumu 178,50 Eur pre spoločnosť Ing. Dagmar Vazalová s.r.o.,

faktúra č. 9667 zo dňa 21.10.2009 na sumu 476 Eur pre spoločnosť Hydrocoop s.r.o.,

faktúra č. 11284 zo dňa 2.5.2011 na sumu 504 Eur pre spoločnosť BK Group a.s.,

faktúra č. 11302 zo dňa 12.5.2011 na sumu 300 Eur pre Obec Radošina, faktúra č. 11882

zo dňa 9.11.2011 na sumu 198 Eur pre spoločnosť Euroimmobiliare s.r.o.

a 31 faktúr objednávateľa spoločnosti Zepri s.r.o.) žalobca upozornil žalovaného

ako spoločníka na porušenie jeho povinností v zmysle ustanovenia bodu 2 písm. a), b) článku VII. Spoločenskej zmluvy, spočívajúcich v ochrane a rozmnožovaní majetku spoločnosti, dbania na jej dobré meno a spolupôsobenia pri zabezpečovaní riadneho chodu spoločnosti. Tretiu stranu uvedenej listiny tvorí vyhlásenie svedka, Ing. T. Q.

zo dňa 22.6.2012, v ktorej táto uvádza, že dňa 22.6.2012 bola prítomná pri doručovaní písomnosti, ktorú žalovaný odmietol prevziať. Pri zisťovaní skutkového stavu žalobca zistil, že žalovaný ako spoločník a zamestnanec tejto spoločnosti svojím protiprávnym konaním spôsobil škodu vo výške najmenej 6.782,09 Eur tým, že zrealizoval služby pre obchodných partnerov žalobcu a v 36-tich prípadoch vyhotovil faktúry na úhradu týchto služieb s tým,

že vyzval zaplatiť týchto objednávateľov odmenu na jeho osobný účet. Uvedený závadný stav žalovaný neodstránil, nepredložil žalobcovi žiadne daňové doklady na zúčtovanie a odmietol prevziať písomné podanie o upozornení porušovania jeho povinností v prítomnosti ostatných spoločníkov v sídle žalobcu. Žalobca podal vzhľadom na dôvodné podozrenie zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1,3 Trestného zákona trestné oznámenie na Okresné riaditeľstvo PZ Senec dňa 18. marca 2013. Z preverovania orgánov činných v prípravnom konaní bolo zistené, že žalovaný sa dopustil pokračujúceho zločinu vo väčšom rozsahu,

ako mala vedomosť spoločnosť žalobcu, pričom výška škody už presiahla sumu 6.782,09 Eur. Odbor kriminálnej polície, Okresné riaditeľstvo PZ Senec v prípravnom konaní

ČVS ORP-162/OEK-SC-2013 začal trestné stíhanie vo veci podľa § 199 Trestného poriadku pre podozrenie zo spáchania zločinu podvodu. Dňa 8. novembra 2013 sa uskutočnilo mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti žalobcu a v rámci rokovania valného zhromaždenia v bode 4 tohto programu bolo prerokované vylúčenie žalovaného

ako spoločníka žalobcu. Mimoriadne valné zhromaždenie v zmysle § 125 ods. 1 písm. h)

a § 149 a nasl. Obchodného zákonníka a podľa ustanovení spoločenskej zmluvy a dodatku

č. 15 čl. XI bod. 7 schválilo podanie návrhu na vylúčenie žalovaného z obchodnej spoločnosti AQUASECO s.r.o., Ivanka pri Dunaji (žalobcu) počtom prítomných jedenástich hlasov,

čím bola splnená zákonná podmienka vyslovenia súhlasu spoločníkov, ktorých vklady predstavujú aspoň jednu polovicu základného imania.

1.2. Dňa 28. apríla 2014 podal žalobca na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1.656,50 Eur s príslušenstvom (konanie vedené pod sp. zn. 23Cb/157/2014). V uvedenom návrhu sa domáhal vydania platobného rozkazu na zaplatenie 1.656,50 Eur s príslušenstvom za žalovaným vystavené faktúry č. 9659, 9667, 11284, 11302

a 11882.

1.3. Dňa 7. júla 2014 bola žalovanému doručená pozvánka na riadne valné zhromaždenie žalobcu, ktoré sa malo uskutočniť dňa 14. júla 2014, žalovaný sa tohto valného zhromaždenia nezúčastnil. Žalovaný sa napokon ešte listom zo dňa 9. decembra 2014 pokúsil o vykonanie auditu u žalobcu v záujme uplatniť ako spoločník žalobcu svoje právo na nahliadnutie

do účtovných dokladov v súlade s článkom VII bod I. písm. c) Spoločenskej zmluvy, opäť bezúspešne.

2. Súd prvej inštancie poukazuje na ust. § 149 Obchodného zákonníka a na čl. VIII.

bod 2 Spoločenskej zmluvy žalobcu zo dňa 19. novembra 1991 v znení jej dodatkov v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že z listinného dokladu označeného

ako "Porušenie povinnosti spoločníka obchodnej spoločnosti" koncipovaného

dňa 22. júna 2012 (č.l. 12 spisu) zistil, že žalobca písomnou formou upozornil žalovaného

na závažný spôsob porušovania povinností vyplývajúcich z ust. bodu 2 čl. VII.

písm. a) b) Spoločenskej zmluvy, pričom špecifikoval dôvody porušenia povinností žalovaným: „osobne sa podieľať na podnikaní spoločnosti, konať v jej prospech podľa svojich znalostí, schopností a s náležitou odbornosťou, chrániť, rozmnožovať majetok spoločnosti

a dbať na jej dobré meno“ s poukazom na skutočnosť, že vykonanou kontrolou účtovných dokladov v priebehu roku 2012 za obdobie rokov 2009 - 2011 bolo zistené, že v najmenej piatich prípadoch boli žalovaným vyhotovené faktúry, obsahom ktorých boli zúčtované platby za služby vykonané v prospech obchodných partnerov žalobcu, ktoré v jednom prípade uhradili v hotovosti a v štyroch prípadoch prevodným príkazom na účet. Žalobca zároveň vyzval žalovaného na odstránenie uvedeného závadného stavu s potrebou špecifikácie celkovej výšky všetkých plnení, ktoré na základe ním vyhotovených faktúr boli zaplatené objednávateľmi nesprávnemu subjektu. Žalovaný bol zároveň upozornený na možnosť pristúpenia k jeho vylúčeniu ako spoločníka zo spoločnosti.

2.1. Z výsluchu svedkyne Ing. T. Q. na pojednávaní dňa 25. apríla 2016 okresný súd zistil, že pri odovzdávaní písomného upozornenia na možnosť vylúčenia žalovaného bola prítomná s konateľkou žalobcu Danielou Jančulovou. Keď žalovaného navštívili v jeho kancelárii a chceli mu odovzdať oznámenie o porušení povinností spoločníka spoločnosti žalovaný odmietol písomnosť prevziať s vyjadrením, že ho podpíše,

až keď sa oboznámi so znením písomnosti. Súd skonštatoval, že dátum koncipovania písomnosti nemusí korešpondovať s dátumom odovzdávania písomnosti, písomnosť

je opatrená podpisom Daniely Jančulovej bez uvedenia dátumu podpísania písomnosti.

K písomnosti je priložené vyhlásenie svedkyne doručovania písomnosti Ing. T. Q. s dátumom 22. júna 2012, pričom žalovaným namietaná skutočnosť, že bola práceneschopná nevyklučuje možnosť, že navštívila pracovisko žalobcu.

Z vyjadrenia samotného žalovaného (na čl. 45 spisu) okresnému súdu vyplynulo,

že Ing. Q. bola PN v dôsledku incidentu ktorý sa odohral dňa 13. júna 2012 a súdu nebol predložený žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť záver, že charakter zranenia neumožňoval svedkyňi pohyb. Z vyjadrenia žalovaného taktiež vyplynul záver,

že s požiadavkou podpisu písomnosti, ktorej obsah nepozná, bol oslovený dňa 25. júna 2012.

2.2. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z trestného rozkazu č.k. 46T/58/2015-979 zo dňa 17. decembra 2015 zistil, že žalovaný bol uznaný vinným zo všetkých skutkov vymedzených v obžalobe a spôsobenou celkovou škodou vo výške 14.689,59 Eur na úkor žalobcu,

za čo bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú lehotu v trvaní troch rokov.

S poukazom na uvedené nemal okresný súd za sporné porušenie povinnosti žalovaného

v pozícii spoločníka obchodnej spoločnosti žalobcu - chrániť a rozmnožovať majetok spoločnosti, dbať na jej dobré meno, ani dodržanie zákonom predpísanej písomnej formy upozornenia na možnosť vylúčenia žalovaného ako spoločníka zo spoločnosti. Zo zápisnice

z valného zhromaždenia žalobcu zo dňa 14. júla 2014 predloženej žalobcom (na čl. 19 spisu), vyplynula skutočnosť, že s vylúčením ako spoločníka menovanej spoločnosti súhlasili spoločníci, ktorých vklady predstavujú 11/12 základného imania spoločnosti, čím bol podľa okresného súdu splnený aj posledný zákonný predpoklad pre úspešnú možnosť domáhať

sa vylúčenia žalovaného zo spoločnosti na súde.

2.3. Okresný súd záverom skonštatoval, že je potrebné rozlišovať medzi porušením povinností spoločníka obchodnej spoločnosti, porušením pracovnoprávných povinností vyplývajúcich z pracovnej zmluvy a porušením povinností konateľa spoločnosti.

Žalovaný bol konateľom žalobcu do 18. novembra 2011 a porušenie jeho pracovných povinností a otázka určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Pezinok, sp. zn. 6Cpr/3/25012.

Napriek argumentácii žalovaného obsiahnutej v jeho písomnom vyjadrení, okresný súd nedokazoval všetky ním tvrdené skutočnosti, ale len výlučne súvisiace s predmetom sporu. Skutkovú podstatu pre zrušenie účasti žalovaného v spoločnosti podľa záveru súdu prvej inštancie naplňuje i skutkový stav, že žalovaný sa (aj podľa vlastného vyjadrenia) nezúčastňuje na valnom zhromaždení navrhovateľa 4 roky, čím neparticipuje na zásadných otázkach spoločnosti, nerealizuje ani svoje základné právo spoločníka - právo riadiť spoločnosť, kontrolovať jej činnosť v rozsahu a spôsobom uvedeným v spoločenskej

zmluve. Účasť žalovaného v spoločnosti je len formálna, znemožňuje výkon spoločných prác a povinností a snaha o riešenie problémov v spoločnosti s jeho účasťou v spoločnosti, vyznieva ako márna. Súd prvej inštancie posúdil taktiež okolnosti únosnosti podmienok účasti žalovaného z objektívneho hľadiska, zaoberajúc sa i otázkou záujmu spoločnosti a jej perspektívou. S poukazom na splnenie všetkých atribútov pre vylúčenie spoločníka žalovaného zo spoločnosti žalobcu, okresný súd žalovaného z tejto spoločnosti vylúčil.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrh zamietol, event. rozsudok zrušil a vec vrátil na nové prejednanie súdu prvej inštancie a priznal mu náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. c), d), f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

3.1. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že neboli splnené predpoklady na jeho vylúčenie ako spoločníka zo spoločnosti v zmysle § 149 Obchodného zákonníka.

Poukázal na skutočnosť, že v konaní namietal, že písomné upozornenie na možnosť vylúčenia mu nebolo doručené, avšak aj napriek tomu, ak by doručené bolo, žalovaný sa nedopúšťal porušovania svojich povinností závažným spôsobom po dátume 22. júna 2012, ani žalobca a ani súd prvej inštancie nekonštatoval akého ďalšieho porušovania povinností sa žalovaný po 22. júni 2012 dopustil.

3.2. Žalovaný zdôraznil, že neodmietol prevziať písomnosť s názvom „Porušenie povinností spoločníka obchodnej spoločnosti zo dňa 22. júna 2012“, ale odmietol ju podpísať bez toho, aby sa s ňou oboznámil, čo mu nebolo umožnené, preto má za to, že žalobca

mal doručovať písomnosť poštou ako doporučenú zásielku. Nakoľko Daniela Jančulová a jej dcéra K. Q. pri doručovaní písomnosti odmietli žalovanému možnosť oboznámiť sa s jej obsahom, nie je podľa žalovaného možné ustáliť, že táto písomnosť bola žalovanému riadne doručená a žalovaný sa o jej obsahu dozvedel až doručením návrhu súdom prvej inštancie.

3.3. Žalovaný ďalej poukázal na to, že k vylúčeniu spoločníka súdom dochádza v prípade závažného porušenia povinností zo strany spoločníka. Žalovaný však neporušil svoje povinnosti, ktoré mu ako spoločníkovi vyplývali voči spoločnosťou zo spoločenskej zmluvy

z titulu jeho priamej účasti u žalobcu, ak žalovaný porušil (aj to s vedomosťou spoločníčky a konateľky D. Jančulovej), tak porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy v rámci pracovnoprávneho vzťahu, resp. funkcie konateľa. Žalovaný poukázal

i na skutočnosť, že spoločníčka K. vystavovala faktúry a poukazovala ich na svoj vlastný účet, pričom v jej prípade uvedené konanie nebolo závažným porušením povinností spoločníka a spoločnosť ju ako spoločníčku nevyhlásila, teda ani z tohto dôvodu nemôže

byť konanie žalovaného závažným porušením povinností spoločníka.

3.4. Žalovaný tiež zdôraznil, že treba dôsledne rozlišovať medzi povinnosťami spoločníka, zamestnanca a konateľa a súd prvej inštancie sa mal zaoberať aj otázkou,

pod akým statusom sa žalovaný dopustil konania, ktoré mu žalobca vytýka, uvedené však súd neskúmal.

3.5. Žalovaný v odvolaní namietal i nedostatočné dokazovanie ohľadom ním tvrdených skutočností. Dôkazy, ktoré navrhoval, majú podľa žalovaného kardinálny význam

pre posúdenie, že žalovaný vystavoval faktúry na svoj účet s vedomím a súhlasom vtedajšej konateľky D. Jančulovej. Na preukázanie týchto skutočností žalovaný navrhol vypočuť

Ing. C. E., bývalú účtovníčku žalobcu, ktorá upozorňovala žalovaného

na manipuláciu s faktúrami. Taktiež žalovaný navrhoval doplniť dokazovanie vyžiadaním knihy príchodov a odchodov žalobcu od inšpektorátu práce, čím sa malo preukázať,

že dňa 22. júna 2012 nebol na pracovisku prítomný ani žalovaný, ani Ing. Q., ktorá mala toho istého dňa podpísať odmietnutie prevzatia písomnosti žalovaným. Súd rovnako odmietol vykonať navrhovaný dôkaz vyžiadaním účtovníctva žalobcu za roky 2009 až 2011, keďže žalovaný sa domnieva, že žalobcovi vrátil finančné prostriedky, avšak nevie

to preukázať. Súd podľa žalovaného nevykonával ani dôkazy ohľadom podozrivých praktík žalobcu v súvislosti s účtovníctvom, ktorými možno preukázať podstatne vyššie zisky

K. a jej rodiny zo žalobcu.

3.6. Žalovaný namietal i záver súdu, že bol konateľom do 18. novembra 2011, kedy abdikoval. Uvedená skutočnosť je nepravdivá, keďže odvolaný bol po tom, ako to spoločníci na valnom zhromaždení odhlasovali.

3.7. Žalovaný mal za to, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je nedostačujúce, súd neodôvodnil, prečo odmietol vykonať navrhnuté dôkazy a došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Žalovaný navyše považoval rozhodnutie za predčasné, pretože s poukazom na § 150 ods. 1 Obch. zák. súd nerozhodol o vyrovnávacom podiele spoločníka, ktorého zo spoločnosti vylúčil, preto považoval rozsudok okresného súdu za nezákonný.

3.8. V doplnení odvolania žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 23Cb/157/2014-236 zo dňa 13. júna 2016 (bod 1.2. odôvodnenia tohto rozhodnutia), z ktorého odôvodnenia vyplýva, že žalovaný pri vystavovaní faktúr konal ako zamestnanec, a nie spoločník, teda jeho konanie bolo porušením pracovnoprávných povinností, a nie obchodno-záväzkového vzťahu.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania v sume 87,78 eur.

Mal za to, že okresný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Splnenie podmienok ustanovenia § 149 Obchodného zákonníka bolo jednoznačne preukázané úradným záznamom žalobcu zo dňa 22. júna 2012

o odmietnutí prevziať písomnosť žalovaným, ktorý odmietol prevziať písomnosť s odôvodnením, že ho podpíše, až keď sa oboznámi s jej obsahom. Podľa žalobcu takéto podmieňovanie doručenia nemá oporu v žiadnom ustanovení Obchodného zákonníka,

ani v občiansko-súdnom a správnom konaní. Existencia porušovania povinnosti spoločníka bola podľa žalobcu preukázaná dokazovaním, ako aj konaním, ktorým bol žalovaný odsúdený za prečin podvodu trestným rozkazom zo dňa 17. decembra 2015 č. 46T/58/2015-979. Žalobca ďalej zdôraznil, že porušenie povinností spoločníka podľa čl. VII. bod 2 písm. a), b), spoločenskej zmluvy je dostatočným dôvodom na vylúčenie spoločníka. K námietke, že súd rozhodol predčasne, lebo nerozhodol o vyrovnacom podiele spoločníka, žalobca uviedol,

že je neopodstatnená, pretože žalovanému vznikne právo na vyrovnací podiel až dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“)

bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s dôvodmi odvolania, ako aj s vyjadreniami strán sporu v odvolacom konaní dospel odvolací súd

k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil

so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie

a s poukazom na § 387 ods. 2 C.s.p. odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku.

6. Odvolací súd súhlasil so záverom okresného súdu, že v danej veci boli splnené predpoklady pre vylúčenie žalovaného ako spoločníka zo spoločnosti žalobcu v zmysle § 149 Obchodného zákonníka. Podľa § 149 Obchodného zákonníka, spoločnosť sa môže domáhať na súde vylúčenia spoločníka, ktorý porušuje závažným spôsobom svoje povinnosti, hoci

na ich plnenie bol vyzvaný a na možnosť vylúčenia bol písomne upozornený.

S podaním tohto návrhu musia súhlasiť spoločníci, ktorých vklady predstavujú aspoň jednu polovicu základného imania.

6.1. Odvolací súd ďalej uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný závažným spôsobom porušil svoje povinnosti spoločníka podľa čl. VII. bod 2 písm. a), b), spoločenskej zmluvy žalobcu (chrániť a rozmnožovať majetok spoločnosti, dbať na jej dobré meno; spolupôsobiť pri zabezpečení riadneho chodu spoločnosti), na plnenie týchto povinností

bol písomne vyzvaný a na možnosť vylúčenia bol písomne upozornený. Dôkazom je listinný dôkaz označený ako „Porušenie povinnosti spoločníka obchodnej spoločnosti“

zo dňa 22. júna 2012, ktorého obsah súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil ako upozornenie žalovaného ako spoločníka na závažné porušovanie spoločenskej zmluvy, spolu s výzvou na odstránenie uvedeného závažného stavu a upozornením žalovaného na možnosť pristúpenia k jeho

vyľúčeníu ako spoločníka zo spoločnosti.

6.2. Podľa krajského súdu žalovaný preukázateľne vyhotovoval faktúry na úhradu služieb pre obchodných partnerov žalobcu s tým, že vyzval zaplatiť odmenu na jeho vlastný účet.

Z trestného rozkazu č. 46T/58/2015-979 vydaného Okresným súdom Bratislava III

dňa 17. decembra 2015 vyplýva, že žalovaný bol uznaný vinným zo všetkých skutkov vymedzených v obžalobe a spôsobenou škodou vo výške 14.689,59 eur na úkor spoločnosti žalobcu, čím spáchal prečin podvodu, za čo bol odsúdený, a s nárokom na náhradu škody odkázaný na občiansko-právne konanie. Z uvedeného trestného rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. januára 2016, podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva závažné porušovanie jeho povinností aj ako konateľa, tak aj spoločníka žalobcu.

Aj keď dôvodom pre vylúčenie spoločníka zo spoločnosti nemôže byť podľa odvolacieho súdu len porušenie povinností konateľa, nemožno vylúčiť, že určité konanie je podľa okolností porušením povinností konateľa a súčasne aj porušením povinností spoločníka (závažnosť porušenia je daná jednak charakterom porušenia, ale aj okolnosťami, za akých

k nemu došlo). Odvolací súd bol teda s poukazom na uvedené toho názoru, že vystavovanie faktúr žalovaným s tým, že neuviedol účet spoločnosti, ale svoj vlastný účet, čím žalobcovi spôsobil škodu, je nie len závažným porušením povinností konateľa, ale aj závažným porušením povinností spoločníka v zmysle čl. VII bod 2 písm. a), b) spoločenskej zmluvy. Dôvody odvolania, že žalovaný vystavoval faktúry ako konateľ a neporušil svoje povinnosti ako spoločník, boli preto podľa krajského súdu právne irelevantné.

6.3. Rovnako tak pred odvolacím súdom neobstála ani námietka žalovaného, že škoda bola spôsobená porušením pracovno-právnych povinností, teda že žalovaný konal pri vystavovaní faktúr ako zamestnanec a nie ako spoločník, čo mal podľa žalovaného preukazovať rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 23Cb/157/2014-236 zo dňa 13. júna 2016.

Výkonaným dokazovaním totiž bolo súdom preukázané, že žalovaný nemal v pracovnej náplni vystavovať faktúry v zmysle svojho pracovného zaradenia v pozícii chemického technológa a vedúceho laboratória, a ako to vyplýva aj z trestného rozkazu, zodpovednosť žalovaného vyplývala z titulu konateľa. Tak, ako už odvolací súd uviedol, porušenie povinností konateľa je v danom prípade súčasne aj porušením povinností spoločníka. Žalovaný v období od konca júna 2012 až do konania mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 8. novembra 2013, ktorého sa ani nezúčastnil, ani na ďalších valných zhromaždeniach neprejavil ochotu zjednať nápravu, sporné faktúry nepredložil na dodatočné zúčtovanie žalobcovi. Dôkazom o tom, že žalovaný žiadne prostriedky nevrátil, sú aj podané žaloby o náhradu spôsobenej škody.

6.4. K v odvolaní žalovaným namietanej skutočnosti, že nebola splnená ďalšia podmienka pre jeho vylúčenie zo spoločnosti v zmysle § 149 Obchodného zákonníka, pretože písomné upozornenia na jeho vylúčenie zo spoločnosti žalobcu zo dňa 22. júna 2012 mu nebolo doručené, odvolací súd uviedol, že splnenie podmienok podľa § 149 Obchodného zákonníka, bolo jednoznačne preukázané úradným záznamom žalobcu - vyhlásením svedka o odmietnutí prevziať písomné upozornenie spoločníka o porušení povinností spolu s písomným upozornením na možnosť vylúčenia, ktoré podpísali štatutárna zástupkyňa Daniela Jančulová a spoločníčka Ing. Q.. Z výpovede týchto osôb zároveň vyplynulo, že žalovaný odmietol prevziať písomnosť s vyjadrením, že ho podpíše, až keď sa oboznámi s obsahom písomnosti. Bolo teda podľa krajského súdu nepochybné, že žalovaný si písomnosť odmietol prevziať, čo treba považovať za účinné doručenie, keďže zásielka sa dostala do dispozície žalovaného, čím bola splnená podmienka písomného upozornenia na závažné porušovanie povinností spoločníka a na možnosť vylúčenia zo spoločnosti v zmysle § 149 Obchodného zákonníka. V súvislosti s doručením predmetnej písomnosti odvolací súd poukázal i na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde“ a uzavrel, že žalobca v danom prípade preukázal doručenie predmetnej písomnosti žalovanému, ktorý sa vyhýbal prevzatíu zásielky, preto aj tento dôvod odvolania bol podľa odvolacieho súdu neopodstatnený.

6.5. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, odvolací súd s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07 uviedol, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy.

6.6. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je

nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol podľa krajského súdu rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na daný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, primerane vysvetlil, z akých úvah a dôkazov vychádzal pri otázke zásadného porušovania povinností žalovaného a pri otázke hodnotenia možnosti dispozície s doručovanou zásielkou žalobcom.

6.7. Odvolací súd nepovažoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ani za predčasné.

Súd pri rozhodnutí o vylúčení spoločníka nemá povinnosť súčasne rozhodovať aj o vyrovnávacom podiele. Z ust. § 150 ods. 1,2 Obchodného zákonníka vyplýva, že spoločníkovi, ktorému účasť v spoločnosti súd zrušil, alebo ktorý bol vylúčený, vzniká právo na vyrovnávací podiel, avšak až dňom nadobudnutia právoplatnosti súdneho rozhodnutia o vylúčení, pretože účasť vylúčeného spoločníka zaniká dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vylúčení.

6.8. Odvolací súd v súvislosti s vyššie uvedeným dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z neúplného, nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože nevykonal žalovaným navrhované dôkazy potrebné na zistenie pre vec rozhodujúcich skutočností a i odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu

je z uvedeného dôvodu nedostatočné a nepreskúmateľné.

8. K námietke nedostatočného dokazovania zo strany súdov oboch inštancií žalovaný v dovolaní uviedol, že všetky ním v konaní navrhované dôkazy súvisia s predmetom sporu a bolo potrebné ich vykonať s ohľadom na úplné zistenie skutkového stavu a vydanie presvedčivého rozhodnutia. Má za to, že dôkazy, ktoré súdy posúdili ako nesúvisiace s predmetom sporu, majú zásadný význam pre posúdenie zásadných skutočností, a síce, že:

- dovolateľ vystavoval faktúry s konkrétnymi poradovými číslami na svoj osobný účet s vedomím a súhlasom vtedajšej konateľky Daniely Jančulovej, ktorá sama mala toto dovolateľovi navrhnúť ako kompenzáciu za dlhoročné zmrazenie platu a nevyplácanie odmien. Dovolateľom vystavené faktúry mala následne na základe dohody dať do účtovníctva žalobcu. K preukázaniu žalovaným tvrdených skutočností tento navrhol súdu prvej inštancie vypočítať Ing. C. E., bývalú účtovníčku žalobcu, ktorá mohla podľa žalovaného objasniť skutkové okolnosti dohody konateľov a spoločníkov žalobcu i manipuláciu s faktúrami v účtovníctve žalobcu, ako aj p. D. T., zamestnankyňu žalobcu;

- dovolateľ dňa 22. júna 2012 nebol na pracovisku prítomný, na preukázanie čoho navrhol súdu doplniť dokazovanie vyžiadaním knihy príchodov a odchodov žalobcu od inšpektorátu práce. Na pracovisku nebola v uvedený deň prítomná podľa dovolateľa ani Ing. T. Q.;

- dovolateľ sa domnieval, že žalobcovi vrátil finančné prostriedky, avšak túto skutočnosť, a teda nápravu svojich porušení nevie preukázať, preto navrhol okresnému súdu, aby tento doplnil dokazovanie vyžiadaním účtovníctva žalobcu za obdobie rokov 2009 až 2011, ktoré dokazovanie však okresný súd odmietol vykonať s tým, že podľa neho ide o vec daňovej kontroly.

8.1. Dovolateľ vytýka súdu prvej inštancie, že ani jeden z vyššie uvedených dôkazov súd nevykonal a v odôvodnení svojho rozsudku uvedené nijakým spôsobom nezdôvodnil, neuviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Následne sa týmito už odvolacími námietkami podľa dovolateľa nedostatočne vysporiadal aj odvolací súd, z ktorého dôvodu považuje dovolateľ odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií za arbitrárne a nepreskúmateľné.

8.2. Dovolateľ nesúhlasí so záverom súdov oboch inštancií, ktoré nemali za sporné dodržanie zákonom predpísanej písomnej formy upozornenia na možnosť vylúčenia žalovaného ako spoločníka spoločnosti. Uviedol, že počas konania na súde prvej inštancie namietal doručenie písomnosti „Porušenie povinností spoločníka obchodnej spoločnosti“

zo dňa 22. júna 2012.

8.3. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zo dňa 15. mája 2018 zmenil tak, že návrh žalobcu zamietá a zaväzuje ho povinnosťou uhradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia, event. rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

9. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný podobne ako vo všetkých ostatných konaniach, ktoré sú proti nemu vedené, opakovane produkuje nepravdivé a účelové tvrdenia, ktoré nemajú oporu v dôkazných prostriedkoch, ignoruje zásadnú právnu skutočnosť, odvíjajúcu sa od právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 17. decembra 2015, sp. zn. 46T/58/2015, ktorým bol žalovaný uznaný vinným a odsúdeným z prečinu podvodu a ktorý v zmysle ust. § 193 C.s.p. rešpektoval okresný súd aj v tomto konaní. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vrátane jeho odôvodnenia, považuje za správne a navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné a zároveň priznal trovy dovolacieho konania žalobcovi v celom rozsahu.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť

dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu vzhliadol dovolateľ v nedostatočne presvedčivom, arbitrárnom a nepreskúmateľnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Namietal nedostatočnosť vykonaného dokazovania okresným súdom, keď tento nevyhovel jeho návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom bývalej účtovníčky žalobcu Ing. Márie Vépyovej a výsluchom bývalej zamestnankyne žalobcu Silvie Kollárovej, doplnenie dokazovania vyžiadaním knihy príchodov a odchodov a vyžiadaním účtovníctva žalobcu za obdobie rokov 2009 až 2011, ergo postupom súdov oboch inštancií bol poškodený na svojich právach, bolo mu odňaté právo na konanie pred súdom a právo na riadne a náležité odôvodnenie, čím je rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľa zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne.

17. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

18. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992

sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. [k tomu viď predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000]. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu.

Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/

C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalovaného) na spravodlivý proces.

19. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z priebehu konania vyplýva jednoznačný záver o dostatočnosti vykonaného dokazovania, ktoré napokon odvolací súd v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie i podrobne zhrnul v odôvodnení svojho rozhodnutia a z ktorého vyplynul jeho súhlas s jednoznačným záverom okresného súdu, a to bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania, a síce že v danej veci boli splnené všetky predpoklady pre vylúčenie žalovaného ako spoločníka zo spoločnosti žalobcu v zmysle ust. § 149 Obchodného zákonníka. K námietke dovolateľa, že súd prvej inštancie nevykoná všetky navrhnuté dôkazy, už odvolací súd uviedol a s uvedeným sa stotožňuje i dovolací súd, a síce že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať

všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie sporových strán. Ak súd teda nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv.

Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

19.1. Dovolací súd napriek vyššie citovanému uvádza, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu jednoznačne vyplýva (z listinného dôkazu na č.l. 289 spisu - trestného rozkazu č. kon. 46T/58/2015 - 979 vydaného Okresným súdom Bratislava III

dňa 17. decembra 2015), že bolo okresným súdom zistené, že žalovaný bol uznaný vinným zo všetkých skutkov vymedzených v obžalobe a spôsobenou celkovou škodou vo výške 14.689,59 Eur na úkor žalobcu, za čo bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona

na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú lehotu v trvaní troch rokov. S poukazom na uvedené nemal okresný súd za sporné porušenie povinnosti žalovaného v pozícii spoločníka obchodnej spoločnosti žalobcu - chrániť

a rozmnožovať majetok spoločnosti, dbať na jej dobré meno, ani dodržanie zákonom predpísanej písomnej formy upozornenia na možnosť vylúčenia odporcu ako spoločníka

zo spoločnosti. Napriek argumentácii žalovaného obsiahnutej v jeho vyjadreniach, okresný súd nepovažoval za potrebné dokazovať, a ani nedokazoval všetky ním tvrdené skutočnosti, ale len výlučne súvisiace s predmetom sporu. Dovolací súd v tejto súvislosti navyše uvádza, že dovolateľom navrhovaná svedkyňa Ing. Vépyová pracovala u žalobcu ako účtovníčka

do roku 2009 (č.l. 250 spisu) a faktúry č. 9667, 11284,11302,11882 obsahovali zaúčtované platby za obdobie rokov 2009-2011.

19.2. Pokiaľ sa žalovaný domnieva, že žalobcovi vrátil finančné prostriedky, avšak túto skutočnosť nevie preukázať, preto navrhol okresnému súdu, aby tento doplnil dokazovanie vyžiadaním účtovníctva žalobcu za obdobie rokov 2009 až 2011, ktoré dokazovanie však okresný súd odmietol vykonať s tým, že podľa neho ide o vec daňovej kontroly, dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 36.) jednoznačne vyplýva,

že žalovaný v období od konca júna 2012 až do konania mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 8. novembra 2013, ktorého sa ani nezúčastnil, ani na ďalších valných zhromaždeniach neprejavil ochotu zjednať nápravu, sporné faktúry nepredložil na dodatočné zúčtovanie žalobcovi, pričom dôkazom o tom, že žalovaný žiadne prostriedky nevrátil, sú aj podané žaloby o náhradu spôsobenej škody.

19.3. Ak dovolateľ vytýka okresnému súdu, že tento nedoplnil dokazovanie vyžiadaním knihy príchodov a odchodov žalobcu od inšpektorátu práce na preukázanie tvrdenia žalovaného, že dňa 22. júna 2012 sa na pracovisku nenachádzal a na pracovisku nebola v uvedený deň prítomná podľa dovolateľa ani Ing. T. Q., dovolací súd argumentuje, že už okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku skonštatoval, že dátum koncipovania písomnosti nemusí korešpondovať s dátumom odovzdávania písomnosti, pričom písomnosť je opatrená podpisom Daniely Jančulovej bez uvedenia dátumu podpísania písomnosti. K písomnosti je priložené vyhlásenie svedkyne doručovania písomnosti

Ing. T. Q. s dátumom 22. júna 2012 (piatok) a žalovaným namietaná skutočnosť, že bola práceneschopná, nevyklučuje možnosť, že navštívila pracovisko navrhovateľa, pričom súdu nebol predložený žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť záver, že charakter zranenia neumožňoval svedkyňi pohyb. Z vyjadrenia žalovaného taktiež okresnému súdu vyplynulo, že s požiadavkou podpisu písomnosti, ktorej obsah nepozná,

bol žalovaný oslovený dňa 25. júna 2012 (pondelok), dokazovanie, či bol alebo nebol žalovaný dňa 22. júna 2012 na pracovisku, by bolo preto nadbytočné. Prítomnosť žalovaného na pracovisku dňa 25. júna 2012 vyplýva i z predloženej knihy príchodov a odchodov

na č.l. 128 spisu. S uvedeným sa stotožnil i odvolací súd, ktorý na doplnenie

v bode 37. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že splnenie podmienok podľa

§ 149 Obchodného zákonníka bolo jednoznačne preukázané úradným záznamom žalobcu - vyhlásením svedka o odmietnutí prevziať písomné upozornenie spoločníka o porušení povinností spolu s písomným upozornením na možnosť vylúčenia, ktoré podpísali štatutárna zástupkyňa Daniela Jančulová a spoločníčka Ing. Q.. Z výpovede týchto osôb zároveň vyplynulo, že žalovaný odmietol prevziať písomnosť s vyjadrením, že ho podpíše,

až keď sa oboznámi s obsahom písomnosti. Bolo teda podľa odvolacieho súdu nepochybné, že žalovaný si písomnosť odmietol prevziať, čo treba považovať za účinné doručenie, keďže zásielka sa dostala do dispozície žalovaného, čím bola splnená podmienka písomného upozornenia na závažné porušovanie povinnosti spoločníka a na možnosť vylúčenia

zo spoločnosti v zmysle § 149 Obchodného zákonníka. V súvislosti s doručením predmetnej písomnosti odvolací súd poukázal i na § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Pri hmotnoprávných úkonoch sa teda nevyžaduje skutočné prevzatie doručovanej písomnosti adresátom.

Účinnosť doručenia jednostranných právnych úkonov predpokladá, že prejav vôle dôjde do sféry (dispozície) adresáta, pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil, rozhodujúce je, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť

sa s prejavom vôle. Žalobca v danom prípade podľa odvolacieho súdu jednoznačne preukázal doručenie predmetnej písomnosti žalovanému, ktorý s vyhýbal prevzatiu zásielky.

Dovolací súd v tejto súvislosti navyše uvádza, že i zo zápisnice z pojednávania pred okresným súdom zo dňa 25. apríla 2016 str. 5 (na č.l. 294 spisu) vyplýva, že žalovaný nespochybnil tvrdené skutočnosti uvádzané svedkyňou W., a síce že odmietol prevziať písomné porušenie povinnosti spoločníka.

20. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalovaného, týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, ktorým súdy oboch inštancií následne dospeli k podľa neho nesprávnym skutkovým zisteniam a ktorú tiež

bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie

a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá.

21. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení,

už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože

(na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to,

aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade

s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalovaný ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

23. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka

konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

24. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

25. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

26. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných

a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody vylúčenia žalovaného ako spoločníka žalobcu.

27. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií je podľa odvolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie,

ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil.

Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu.

28. Dovolací súd konštatuje, že z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci boli splnené predpoklady pre vylúčenie žalovaného ako spoločníka zo spoločnosti žalobcu v zmysle § 149 Obchodného zákonníka. Z obsahu spisu a priebehu konania súdom oboch inštancií jednoznačne vyplynulo, že žalovaný závažným spôsobom porušil svoje povinnosti spoločníka podľa čl. VII. bod 2 písm. a), b), spoločenskej zmluvy,

na plnenie týchto povinností bol žalobcom písomne vyzvaný a na možnosť vylúčenia bol písomne upozornený. Žalovaný si písomnosť odmietol prevziať, čo treba považovať za účinné doručenie, keďže zásielka sa dostala do dispozície žalovaného.

Preukázateľne vyhotovoval faktúry na úhradu služieb pre obchodných partnerov žalobcu s tým, že vyzval zaplatiť odmenu na jeho vlastný účet. Z trestného rozkazu

č. 46T/58/2015-979 vydaného Okresným súdom Bratislava III zo dňa 17. decembra 2015 nepochybne vyplynulo závažné porušovanie jeho povinností ako spoločníka spoločnosti žalobcu a s vylúčením žalovaného ako spoločníka žalobcu súhlasili spoločníci, ktorých vklady predstavujú 11/12 základného imania spoločnosti, (zápisnica z valného zhromaždenia žalobcu zo dňa 14.7.2014 predložená na č.l. 19 spisu). Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

29. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd napokon pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

30. Na vyššie uvedených záveroch zotrváva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmatečnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p..

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

32. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p..

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.